

บทบรรณาธิการ

วารสารฉบับนี้ตีพิมพ์ในช่วงโศกสลดของคนไทยทั่วประเทศและทั่วโลก แม้ความพลัดพรากจะเป็นสัจธรรมบทหนึ่งของชีวิต และการพลัดพรากจากสิ่งที่รักเป็นทุกข์อย่างยิ่ง โดยเฉพาะการส่งเสด็จพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มหาจักรีบรมราชูปถัมภ์ จักรีนฤพดินทร สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร อันเป็นที่รักยิ่งของพสกนิกรชาวไทย สู่สวรรคาลัยนั้น ย่อมเป็นทุกข์โศกอย่างแสนสาหัส

หากมองย้อนกลับไปตลอดรัชสมัยของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นต้นแบบให้กับเหล่าพสกนิกรในทุก ๆ ด้าน พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของความดี การเป็นผู้ให้ การเสียสละเพื่อผู้อื่น ความพอเพียง ความมานะมุ่งมั่นอย่างไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ทรงเป็นลูกที่ดีและกตัญญูอย่างหาที่เปรียบมิได้ แม้จะทรงงานหนักสักเพียงใดแต่จะทรงเสด็จไปเสวยพระกระยาหารค้ำกับสมเด็จพระบรมราชชนนีอยู่เสมอ ทรงเป็นต้นแบบของการใฝ่รู้ในวิชาการด้านต่าง ๆ ทรงศึกษาอย่างเข้าใจอย่างลึกซึ้งรอบด้านแล้วนำมาปฏิบัติส่งต่อความรู้ให้ผู้อื่นได้ ดังเช่นพระอัจฉริยภาพในด้านดนตรี ทรงประพันธ์บทเพลงพระราชนิพนธ์มากถึง 45 บทเพลง ทั้งยังทรงมีความชำนาญ สามารถถ่ายทอดฝึกฝนข้าราชการที่ไม่มีพื้นฐานด้านดนตรีให้เล่นดนตรีได้ในนาม “สหทัยพัฒน์” แม้จะไม่ใช่วงดนตรีอาชีพแต่ก็สามารถบรรเลงเป็นเพลงได้ ดังที่ทรงรับสั่งว่า “น้อย่างน้อยไปบรรเลงงานบวชได้ เป็นมโหรีงานบวชได้” นอกจากนี้ยังทรงมีพระอัจฉริยภาพด้านการถ่ายภาพ ซึ่งภาพถ่ายและภาพยนตร์ฝีพระหัตถ์ สามารถน่ายุติได้จากกรพระบรมมหาราชวัง ตึกได้ถึง 2 - 3 หลัง ส่วนภาพวาดฝีพระหัตถ์นั้นเป็นที่ยอมรับในแวดวงศิลปิน นอกจากนี้ ทรงพระปรีชาด้านการกีฬา เห็นได้จากการได้รับเหรียญทองในการแข่งขันกีฬาเรือใบในกีฬาซีเกมส์ หรือกีฬาแหลมทอง ครั้งที่ 4 เมื่อวันที่ 1 ธันวาคม พ.ศ. 2510 พระองค์ทรงเชี่ยวชาญในด้านเครื่องจักร เครื่องกล วิทยุ ไฟฟ้า ทรงต่อรถไฟฟ้าขนาดเล็กได้ตั้งแต่ทรงพระเยาว์ อีกทั้งยังทรงเป็นนักการศึกษา นักศาสนา นักการพัฒนาหรือการเกษตร ซึ่งทรงมีความเชี่ยวชาญจนเป็นบิดาแห่งน้ำ บิดาแห่งดินอีกด้วย

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ บรมนาถบพิตร ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ที่ทรงครองราชย์นานที่สุดในโลก ตั้งแต่ พ.ศ. 2489 - 2559 รวมทั้งสิ้น 70 ปี กับอีก 126 วัน นั่นก็หมายความว่าพระองค์ทรงงานยาวที่สุดเช่นกัน การทรงงานของพระองค์นั้นไม่มีวันหยุดและไม่มีการเกษียณ พระองค์มีโครงการในพระบรมราชานุเคราะห์ โครงการในพระบรมราชูปถัมภ์ โครงการตามพระราชประสงค์ โครงการตามพระราชดำริ โครงการหลวง โครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ ซึ่งโครงการทั้งหลายมีมากกว่า 4,447 โครงการ กล่าวคือ ในหนึ่งปีจะมีโครงการใหญ่ ๆ กว่า 50 โครงการ

ภาพที่ติดตามสกนิกรชาวไทย คือ ภาพข่าวพระราชกรณียกิจในช่วงเวลา 20 นาฬิกา สิ่งที่เราเห็นจนชินตา คือ ภาพที่พระองค์เสด็จพระราชดำเนินไปยังถิ่นทุรกันดาร เราได้เห็นถึงความเหนื่อยยาก ความพากเพียร ความอดสาหัส ความใส่พระทัย และความมุ่งมั่นในการแก้ปัญหาให้กับราษฎรของพระองค์ ซึ่งในการทรงงานนั้น ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล กล่าวไว้ในหนังสือ**หลักการทําคตามรอยพระยุคลบาท** ว่า พระองค์ท่านมีวิธีการทำงานในรูปแบบสมัยใหม่ จะทรงเตรียมตัวและทำการบ้านมาก่อน ดังจะเห็นได้จากแผนที่ที่ทรงเขียนบันทึกไว้มากมาย หลังจากนั้นเมื่อลงพื้นที่จะทรงตรวจสอบข้อมูลพื้นฐานที่ทรงเขียนไว้กับข้อมูลที่ได้ซักถามจากราษฎรอาวุโสในชุมชน ซึ่งเป็นผู้รู้จักภูมิประเทศเป็นอย่างดี พระองค์จะทรงซักถามบางครั้งเป็นชั่วโมง โดยจะทรงประทับราบอยู่ในระดับเดียวกับประชาชน หลังจากนั้นจะทรงตรวจสอบข้อมูลจากหน่วยงานราชการ กำหนด ผู้ใหญ่บ้าน นายอำเภอ หรือผู้ว่าราชการจังหวัด หากพบว่าข้อมูลไม่ตรงกัน พระองค์จะเป็นองค์กลางหรือตัวกลางในการให้ข้อมูลทั้งสองฝ่ายให้ตรงกัน หลังจากนั้นจะทรงเรียกหน่วยปฏิบัติขึ้นมา เช่น ถ้าเป็นเรื่องน้ำก็จะทรงเรียกกรมชลประทาน และสุดท้ายจะหันมาที่คณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริในสำนักนายกรัฐมนตรี (กปร.) เพื่อบอกถึงพระวิสัยทัศน์ว่าพระองค์ต้องการเห็นอะไรในพื้นที่แห่งนั้น ตั้งแต่ระยะต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ ซึ่งการวาดภาพวิสัยทัศน์นั้นโดยปกติจะเริ่มต้นในเวลา 19 นาฬิกา จนถึง 20 - 21 นาฬิกา บ่อยครั้งที่ยังทรงงานประทับยืนอยู่กลางป่าจนแมลงบินมาเล่นแสงไฟฉาย มาตอมพระพักตร์เต็มไปหมด ซึ่งพระองค์ไม่เคยบ่นไม่เคยขี้แมลงเหล่านี้แต่จะทรงปัดออก หรือหยิบออกโดยไม่ทำร้าย ซึ่งคำมิดเช่นนี้บางครั้งนักข่าวจากสำนักข่าวต่าง ๆ พวกนั้นก็กลับไปหมดแล้ว เราจึงไม่เคยเห็นภาพทรงงานท่ามกลางความมืดเช่นนี้ กว่าจะเสร็จภารกิจในแต่ละวันบางครั้งก็หลังเวลา 21 นาฬิกา ซึ่งยังต้องเดินกลับจากป่าเป็นระยะทางมากกว่ากิโลเมตรจึงจะได้ขึ้นรถและเดินทางกลับที่พักในเวลาเกือบ 12 นาฬิกา และบ่อยครั้งในเวลา 1 - 2 นาฬิกา ของวันรุ่งขึ้น ทรงวิญญูเรียกคณะทำงานเข้าเฝ้าเพื่อทรงถามข้อมูลเกี่ยวกับภูมิประเทศ ปริมาณฝน รุ่งขึ้นประมาณ 9 นาฬิกา ก็จะมีการบ้านลงมาเป็นลายพระหัตถ์ และวิญญูให้ทำงานต่อ トラบไตที่ยังแก้ปัญหาให้ประชาชนของพระองค์ได้ คณะทำงานจะถูกเรียกอยู่ตลอดเวลาติดต่อกันเช่นนี้เป็นวัน ๆ คืน ๆ จนกระทั่งแก้ปัญหาอันนั้นได้ จะเห็นได้ว่าวิญญูจักรของแต่ละวันตลอด 24 ชั่วโมงนั้น ทรงทุ่มเทและมีชีวิตอยู่ใกล้ชิดกับสกนิกรของพระองค์

ในการทรงงานนั้นจะเน้นที่ความเรียบง่าย และใช้ธรรมชาติที่อยู่ในสภาพแวดล้อมให้เกิดประโยชน์สูงสุด ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าพระองค์ไม่นิยมของแพง ไม่นิยมโครงการที่ต้องลงทุนสูง ในการทรงงานจะทรงศึกษาจนทะลุปรุโปร่ง หากยังไม่สามารถแก้ปัญหาไม่ได้พระองค์จะไม่ทรงหยุด พระองค์ทรงงานทุกด้าน ไม่เว้นแม้แต่ น้ำเกลือราคาถูกที่ผลิตภายในประเทศ หรือกองทุนสำหรับผู้ป่วยโรคเรื้อน อีกทั้งพระจริยวัตรของพระองค์นั้นมีความเรียบง่าย ประหยัด และมีวินัย หนึ่งในความเรียบง่ายของพระองค์นั้นทรงเสวยพระกระยาหารไม่แตกต่างจากข้าราชการบริพารเลย ดังที่ ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล กล่าวไว้ในหนังสือ **หลักการ หลักทำ ตามรอยพระยุคลบาท** เมื่อคราวที่ตามเสด็จไปที่เขาค้อ งานในวันนั้นเป็นงานที่ต่อเนื่องกันจนถึงบ่ายสอง มีอาหารที่จัดไว้สำหรับพระองค์ซึ่งเป็นเพียงข้าวผัดกับไข่ดาวและต้นหอมสองต้น อาหารดังกล่าวไม่ต่างจากอาหารที่เตรียมไว้สำหรับข้าราชการแม้แต่ชนิดเดียว พระองค์ทรงมีพระราชอิริยาบถที่อ่อนโยน เวลาจะรับสั่งอะไรกับใครจะทรงโน้มพระวรกายลงไปหา ทรงรับสั่งด้วยความอ่อนโยน และเมตตาไม่ว่ากับใครทั้งสิ้น นอกจากนี้พระองค์ยังเอาพระทัยใส่กับข้าราชการที่ตามเสด็จ ครึ่งหนึ่ง ดร.ปราโมทย์ ไม่กล้าด ขณะนั้นทำงานอยู่ที่กรมชลประทาน ขณะกำลังช่วยถือแผนที่ห้องค์ ดร.ปราโมทย์ โดนตัวคุ่นกัดจนแดงขึ้นเป็นผื่นเล็ก ๆ แต่ได้เก็บอาการราวกับว่าไม่ได้เกิดอะไรขึ้น ก่อนเสด็จกลับระหว่างที่รอส่งเสด็จฯ พระองค์ทรงพระราชดำเนินไปยังรถยนต์พระที่นั่งเพื่อหาอะไรบางอย่าง สักพักจึงเสด็จพระราชดำเนินตรงมาที่ ดร.ปราโมทย์ แล้วรับสั่งกับ ดร.ปราโมทย์ว่า “นายช่างยี่นม้อมาสิ จะทายาให้” พระองค์ทรงป้ายยาแล้วทาลงบนมือของ ดร.ปราโมทย์ พร้อมกับใช้พระหัตถ์คลึงเบา ๆ อยู่สักพักจึงตรัสว่า “ตัวคุณมันกัด ถ้าแพะจะบวม ไม่เป็นไรทายนี้นี้แล้วเดี๋ยวก็ค่อยยุบ” เช่นนี้แล้วจะให้คนไทยไม่รักพระองค์ได้อย่างไร

สิ่งหนึ่งที่พสกนิกรชาวไทยควรจะได้เรียนรู้จากมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่เช่นพระองค์ คือทัศนคติต่อการทรงงาน ซึ่งแตกต่างจากเหล่ามนุษย์ทั้งหลายโดยสิ้นเชิง เมื่อเรามองงานว่าเป็นความเหนื่อยยาก ความลำบาก ส่งผลให้เมื่อทำงานแล้วเสร็จเราจำเป็นต้องคลายเครียดด้วยการพักผ่อน ดูหนัง ฟังเพลง จับจ่ายใช้สอย และเมื่อเรามองว่าการทำงาน คือ ความเหนื่อยยากเช่นนี้ รายได้ที่เกิดจากการทำงานของเราจึงยากที่จะแบ่งปันให้ใคร เมื่อเราเอาทัศนคติของเราต่อการทำงานไปมองการทรงงานของพระองค์ การเสด็จพระราชดำเนินข้ามน้ำ ข้ามเขา จึงเป็นความยากลำบาก เป็นความเหน็ดเหนื่อย ด้วยทัศนคติเช่นนี้เราจึงไม่แม้แต่คิดที่จะทำ แต่ทัศนคติในการทรงงานของพระองค์ คือ เรื่องที่สนุก ทรงพระเกษมสำราญทุกครั้งที่อยู่ท่ามกลาง

ประชาชนของพระองค์ ดังหลักการทรงงานที่ว่า “การทรงงานที่มีประสิทธิภาพจะต้องทำด้วยความร่าเริง รื่นเริง คึกคัก และครึกครื้น” การทรงงานบางครั้งพระองค์ทรงตรัสว่าเป็นการไปเที่ยว ซึ่ง ดร.สุเมธ กล่าวไว้ในหนังสือ **หลักการทรงงาน หลักทำ ตามรอยพระยุคลบาท** ว่า เมื่อใดที่พระองค์ทรงตรัสชวนเช่นนี้การที่ชวนนั้นเป็นงานที่เหนื่อยและหนักอย่างแน่นอน

พระองค์ได้มอบความรักให้แก่พสกนิกรชาวไทยตลอด 70 ปี ที่ทรงครองราชย์จากการทรงงานอย่างหนักด้วยความสุขเพื่อราษฎรอันเป็นที่รักของพระองค์ ซึ่งการทรงงานของพระองค์ได้เป็นแรงบันดาลใจให้หลายคนลงมือทำตาม เช่น ร้อยตำรวจตรีพิชัย สุริยุท หรือ ดาบพิชัย ผู้ปลูกต้นไม้กว่าสามล้านต้น ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531 ในอำเภอปรางค์กู่ จังหวัดศรีสะเกษ พื้นที่ที่ยากจนที่สุดในประเทศ ผืนดินมีแต่ความแห้งแล้ง แม้ในตอนต้นจะมีคนมองว่าบ้า แต่เมื่อชาวบ้านเห็นผล อำเภอปรางค์กู่กลายเป็นอำเภอที่อุดมสมบูรณ์ ต้นไม้ที่เขาปลูกสามารถสร้างอาชีพให้แก่ชาวบ้านได้อีกด้วย รวมถึงนายสุขสันต์ แสงสว่าง ชาวตำบลเมืองคง จังหวัดนครราชสีมา ได้ซ่อมแซมถนนให้ใช้ได้ชั่วคราวเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุจากถนนชำรุดมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2531 ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้มีฐานะหรือเงินทอง เห็นได้จากเครื่องมือที่ใช้ก็ซ่อมแซมจากของที่เขาเอามาทิ้งและหยิบยืมจากชาวบ้าน ทั้งสองกรณีนี้ที่กล่าวมาข้างต้นเป็นเพียงตัวอย่างเสี้ยวเล็ก ๆ ของคนที่ดำเนินตามแนวทางที่พระองค์ได้ทรงวางไว้ และแน่นอนว่ายังมีอีกมากมายหลายคนที่กำลังจะตามรอยพระองค์ท่านในการทำงานเพื่อผู้อื่น

ความจริงรักภักดีและความซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณของพสกนิกรชาวไทยต่อพระองค์นั้นคงไม่สามารถพรรณนาได้หมดสิ้นในพื้นที่อันจำกัดนี้ได้ พระองค์ครองราชย์อย่างยาวนานมาถึง 70 ปี และทรงใช้งานพระวรกายอย่างสมบุกสมบัน เมื่อถึงคราวที่พระองค์ควรจะได้พักอย่างแท้จริงก็ยากที่จะทำใจให้ยอมรับได้ ถึงแม้ว่าพสกนิกรชาวไทยจะรับรู้อาการประชวรของพระองค์มาโดยตลอดและหลายคนทำใจว่าเมื่อถึงวันหนึ่งพระองค์คงต้องจากพวกเราไป แต่เมื่อทราบข่าวการเสด็จสวรรคต เสียใจให้ระงมอ้ออึ้งไปทั่วทุกพื้นที่ ดังที่ Ramet Tanawangrsri บันทึกไว้ใน Facebook ส่วนตัวว่า “ในขบวนรถไฟ ขากลับจากทำงาน ผู้คนโดยสารค่อนข้างแน่นทั้งนั่งและยืน แต่ทุกคนต่างจดจ่ออยู่กับโทรศัพท์ คาดว่าคงรอฟังข่าวข่าวหนึ่งอยู่เหมือนกัน สักครู่ที่ที่นั่งตรงข้ามก้มดูโทรศัพท์และเริ่มร้องไห้ เราและคนที่เห็นต่างก็ดูโทรศัพท์กันทันที ประกาศจากสำนักพระราชวังฉบับนั้นมันบิ่บหัวใจคนไทยเหลือเกิน ทั้งพระมหากรุณาธิคุณ และความจงรักภักดี แล้วหลาย ๆ คนบนรถไฟก็เริ่มก้มหน้าร้องไห้ น้ำตาไหล จมูกแดง เสียสละอื่น ปนกัน สักพักมีพี่คนหนึ่งยื่นมือจับมือป้าอีกคนที่กำลังร้องไห้

นำสองคนที่ไม่รู้จักกัน ตบไหล่ปลอบใจกัน กลุ่มคนหลาย ๆ วัย จับมือกันและร้องไห้ ที่ผู้ชายคอยยื่นกระดาษทิชชูให้แกทุกคนที่ร้องไห้เสียใจ แม้แต่คุณป้าที่นั่งข้างเรา ก็ยื่นมือมาจับแขนเราพร้อมทั้งบอกเราว่า “ท่านเหนื่อยมากแล้วลูก” เราและป้าต่างก็ก้มหน้าสะอื้น แม้จะเป็นคนแปลกหน้า แต่เมื่อรักและเทิดทูลบุคคลเดียวกันและต้องมาสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักต่างคนจึงได้แต่ปลอบโยนจิตใจกัน การสูญเสียที่ยิ่งใหญ่ส่งผลให้เกิดความรัก ความเมตตาในหมู่พสกนิกรชาวไทย คนไทยกลับมารักกัน มีน้ำใจต่อกัน เกิดจิตอาสาต่าง ๆ ที่ต่างตั้งใจทำตามกำลังความสามารถของตน เพื่อช่วยเหลือเพื่อนคนไทยด้วยกัน มีการตั้งเป็นโรงพยาบาลกำลังปัจจัยของตน รวมถึงมอเตอร์ไซค์จิตอาสา และจิตอาสาต่างอื่น ๆ ความดีงามเหล่านี้พสกนิกรชาวไทยจะดำรงไว้ให้อยู่คู่กับสังคมไทย เพื่อสืบสานพระราชปณิธานของพระองค์ต่อไป

เมื่อวันที่พสกนิกรชาวไทยไม่ยากให้มาถึงได้ใกล้เข้ามา แม้การเตรียมการส่งเสด็จในพระราชพิธีถวายพระเพลิงพระบรมศพจะเต็มไปด้วยความเศร้าโศก แต่เพื่อให้การส่งเสด็จสู่สวรรคาลัยเป็นไปอย่างสมพระเกียรติสูงสุด ช่างฝีมือและจิตอาสาจึงได้ทุ่มเทด้วยความอุตสาหะในการออกแบบ การก่อสร้างพระเมรุมาศและสิ่งประกอบ รวมถึงภูมิสถาปัตยกรรม จากความจงรักภักดีและการระดมสรรพกำลังในการทำงานอย่างเต็มกำลังความสามารถ ส่งผลให้พระเมรุมาศและสิ่งประกอบแล้วเสร็จในเวลาเพียงเก้าเดือน ซึ่งในยามปกติต้องใช้เวลาในการสร้างถึงสามปี ในการส่งเสด็จสู่สวรรคาลัยอย่างสมพระเกียรติยี่สิบปี ทุกตำแหน่งทุกหน้าที่ล้วนมีความสำคัญ ต่างทำอย่างเต็มกำลังความสามารถและทุ่มเทอย่างเต็มศักยภาพ ก็หยาดเหงื่อ ก็หยาดน้ำตาที่ไหลริน ทั้งหมดทั้งสิ้นเพื่อแสดงออกให้พระองค์ได้รับรู้ว่าเหล่าพสกนิกรชาวไทยรักพระองค์มากเพียงใด แม้จะเป็นการแสดงความอาลัยเป็นครั้งสุดท้าย แต่ความดีที่พระองค์ได้ทรงทำเป็นต้นแบบให้กับพสกนิกรชาวไทยนั้นไม่มีทางที่จะมอดไหม้ไปกับพระวรกายของพระองค์อย่างแน่นอน

อย่างไรก็ตามการสิ้นสุดของสิ่งหนึ่งย่อมนำไปสู่การเริ่มต้นของอีกสิ่งหนึ่งเสมอ และเมื่อเราก้าวผ่านความทุกข์ที่ถาโถมเข้ามาได้ เราจะเติบโต เข้มแข็ง และงดงามขึ้น คุณเพชรที่ทรงคุณค่านั้นกว่าจะงดงามได้ต้องผ่านการบิบัติอด ทั้งความร้อนและความกดดันอย่างมหาศาล วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ก็เช่นกัน จากความทุ่มเทของบรรณาธิการท่านแรกที่ได้มุ่งมั่นในการทำวารสารมาตลอด 9 ปี ส่งผลให้วารสารได้รับการประเมินให้เป็นวารสารที่มีคุณภาพจากศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (Thai - Journal Citation Index Center หรือ TCI) เป็นวารสารกลุ่มที่ 1 นอกจากนี้ท่านได้สร้างแรงกระเพื่อมให้เหล่าคณาจารย์

และภายนอกมหาวิทยาลัยให้หันมาสนใจการทำผลงานทางวิชาการ โดยใช้วารสารเป็นเวทีในการแสดงออกทางวิชาการ ศักยภาพของท่านนั้นส่งผลให้วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี เป็นวารสารที่ทรงคุณภาพ และมีเครือข่ายที่ให้ความร่วมมือด้วยดีตลอดมา การรับงานต่อจากท่านจึงเป็นภารกิจที่ไม่ง่าย แต่มีความท้าทายอยู่ในที่ เมื่อวารสารจำเป็นต้องก้าวต่อไปและเติบโตให้สมสมัย สิ่งที่ไม่สามารถจะละเลยไปได้คือ มาตรฐานและคุณภาพที่มีอยู่มาแต่เดิม ซึ่งแน่นอนว่าจำเป็นต้องรักษาและพัฒนาให้ดีขึ้นเพื่อการก้าวไปข้างหน้าและเติบโตอย่างเข้มแข็งต่อไป วารสารฉบับนี้นอกจากจะมีบทความที่มีมาตรฐานผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานีแล้ว ยังมีบทความรับเชิญจากผู้ทรงคุณวุฒิมาให้แง่คิดเพื่อกระตุ้นให้เกิดแรงกระเพื่อมในแวดวงวิชาการ ซึ่งฉบับนี้ได้รับความเมตตาจากศาสตราจารย์สายันต์ ไพเราะญัตติ์ ท่านได้เขียนบทความเรื่องพระเกียรติคุณและพระมหากษัตริย์คุณด้านการจัดการมรดกวัฒนธรรมของในหลวงรัชกาลที่ 9 นอกจากนี้ยังมีบทความจากนักวิชาการ นักวิจัย และนักศึกษา ที่ให้มุมมองต่อการศึกษา การพัฒนา การบริหารทรัพยากรท้องถิ่น รวมถึงการศึกษาวรรณกรรมร่วมสมัยและอื่น ๆ ที่น่าสนใจอีกเช่นเคย รวมทั้งสิ้น 13 บทความ อีกทั้งยังมีบทปริทัศน์หนังสือเรื่องวรรณกรรมเวียตนามหลังปี ค.ศ. 1975 พลวัตและการเปลี่ยนแปลงของ มนธิรา ราโท กองบรรณาธิการหวังอย่างยิ่งว่าผู้อ่านจะได้ประโยชน์จากวารสารฉบับนี้ หากผู้อ่านมีข้อเสนอแนะใดในการปรับปรุงวารสารให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น กองบรรณาธิการขออ้อมรับด้วยความยินดียิ่ง

สุมาลัย กาลวิบูลย์

บรรณาธิการ